

ע"פ (חיפה) 75443-09-24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 75443-09-24 פלוני נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 254846/2021

לפני הרכב כבוד השופטים:
השופט אברהם בולוס [אב"ד]
השופט מאזן דאוד
השופט ניצן סילמן
המערער פלוני

נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על פסק דינו, הן על הרשעת המערער והן על חומרת העונש, של בימ"ש השלום בחדרה (כב' השופטת רקפת סגל מוהר) בת"פ 21175-12-21 מיום 21/8/2024.

המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, ב-3 עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, בעבירה אחת של איומים ובעבירה אחת של תקיפת בת זוג שגרמה לחבלה של ממש. בהמשך, בגזה"ד ביהמ"ש קמא הטיל על המערער מאסר למשך 7 חודשים, לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי וגם חייבו בתשלום פיצוי למתלוננת.

בהודעת הערעור המפורטת וגם בטיעוניו לפנינו, המערער השיג כנגד הרשעתו ולחילופין, כנגד חומרת העונש.

עיינו בתיק קמא, לרבות הכרעת הדין, גזה"ד, בהודעת הערעור שבעיקרה המערער חוזר על טענותיו בסיכומיו שהוגשו לפני ביהמ"ש קמא, ואנו סבורים כי ערעור זה, על שני חלקיו, דינו דחייה.

טענותיו של המערער הן רבות וממוקדות בממצאי עובדה ומהימנות. המערער בדעה כי נכון לזכותו מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, תוך התעלמות מהכרעת הדין המפורטת, ובעיקר מהתרשמותו

של בימ"ש קמא מהעדים הרבים שהעידו לפניו. נזכיר כי אין זה תפקידה של ערכאת הערעור לכתוב את הכרעת הדין מחדש, אלא לבחון האם נפלה טעות בולטת בהכרעת הדין, שתצדיק התערבות בקביעותיו ובמסקנותיו של בימ"ש קמא (רע"פ 1304/00 קופצ'יק נ' מדינת ישראל, פסקה 3, (21.2.2000); רע"פ 5040/23 גולן אבלייב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (2.8.2023)).

עוד נדגיש, כי אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ובקביעת מהימנות של הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בלבד, זאת לנוכח היתרון הנתון לערכאה המבררת, להתרשם באופן ישיר ובלתי אמצעי מהעדויות שהובאו בפניה (ע"פ 6174/23 אברהים אבו עג'ע' נ' מדינת ישראל, פסקה 11 לחוות דעת כב' השופט גרוסקופף (6.8.24)) - ובמקרה זה המערער לא הצביע על אף טעם שיצדיק התערבות.

ביהמ"ש קמא התרשם לחיוב מכל עדי התביעה, ואילו מעדות המערער ההתרשמות הייתה שונה. באשר לעדות המערער, נקבע כי אינה משכנעת ובגדרה הוא עצמו המעיט מחלקו באירועים ובהפעלת האלימות. חיזוקים לגרסת המתלוננת נמצאו גם בדבריהם של מספר עדי תביעה, ובעובדה שהמערער קשר את עצמו לחלק מהאירועים האלימים, וגם בכך שנמנע מהבאת עד רלוונטי (דודו תאופיק) המעורה בחלק מהפרטים החיוניים.

אכן ביהמ"ש קמא בהכרעת דינו המפורטת, עמד על הסתירות שעלו מהשוואת עדות המתלוננת להודעותיה שנגבו במשטרה, ולתהיות נוספות, אלא שהתרשמותו הייתה כי עסקינן בסתירות שוליות שאינן יורדות לשורש העניין, ואף הסביר כי לא ניתן לצפות מהמתלוננת שחוותה מספר אירועים אלימים כי תתייחס לכל אחד מהם באופן מפורט, מדויק ועקבי (עמ' 90 להכרעת הדין). הסברי ביהמ"ש קמא בהחלט הסברים סבירים, הגיוניים ומקובלים עלינו (ראו ע"פ 2604/14 קוואסמי נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (24.2.15); ע"פ 8929/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (14.11.24)).

במיוחד אמורים הדברים בעבירות המבוצעות בדל"ת אמות המשפחה, לגביהן נפסק כי אין לצפות כי קורבן העבירה יוכל לספק תמיד גרסה שלמה, עקבית, קוהרנטית וחסרת סתירות לגבי נסיבות ביצוע העבירה. עוד נקבע, כי על ביהמ"ש לבחון את גרסתו בכללותה, תוך ניסיון לאתר את גרעין האמת שבה, ולעתים אף הגרעין הקשה של הגרסה (ע"פ 3259/15 ברק נ' מדינת ישראל (30.3.16)).

גם הטענה לאכיפה בררנית, לפיה תלונת המערער כנגד המתלוננת לא מוצתה עד תום, נדחתה על ידי בימ"ש קמא ובצדק. הוסבר בהכרעת הדין כי החשדות נבחנו, ואולם, לא נמצאו ראיות מספיקות לביסוס התלונה (ראו עדות רס"ר קורנליה אללי שצוטטה בעמ' 83 להכרעת הדין).

אף הטענה למחדלי חקירה אין בה ממש. נחזור ונזכיר כי חקירה לא אמורה להתנהל כתוכנית המערער עצמו. מעבר לכך, מחדלי חקירה מהם זכאי נאשם להיבנות, הם בגדר רשימה מקובלת של

מחדלים חמורים, באופן אשר מטיל ספק רציני בראיות המפלילות את הנאשם (ראו למשל ע"פ 7758/04 אלקאדר נ' מדינת ישראל, פסקה 27 והאסכמתאות שם (19.7.2007)), וזה בבירור לא המקרה, שכן הובאה בפני ביהמ"ש קמא תשתית ראייתית משכנעת.

לעניין העונש -

התרשמנו כי ביהמ"ש קמא דווקא הקל עם המערער, ונזכיר את ההלכה המגובשת והעקבית, לפיה:

"עבירות אלימות במשפחה הן תופעה נפסדת המהווה נגע רע בחברה, ועל רשויות החוק והמשפט לעשות כל שביכולתן כדי להביא למיגור תופעה זו. כפי שכבר ציינתי במקרה אחר שבא לפניי בע"פ 5307/17 חלאג' נ' מדינת ישראל (12.7.2018):

'בית משפט זה חזר ועמד לא אחת על הצורך לנקוט בענישה מחמירה ומרתיעה בגין מעשי אלימות קשים כמעשיו של המערער בפנינו, בפרט במקרים בהם האלימות מופנית נגד נשים מצד בן זוגם (ראו, למשל, ע"פ 7701/14 אל טייב נ' מדינת ישראל (16.5.2016)). המדובר בתופעה חמורה ורחבת היקף, המחייבת הטלת ענישה מרתיעה, אשר בנוסף יהא בה כדי לשקף את הפגיעה הקשה שחוות נשים ממעשי אלימות המופעלים עליהם מצד בן-זוגם, בסביבה שאמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת" (רע"פ 1884/19 שמריז נ' מדינת ישראל (14.3.19)).

זו מדיניות הענישה שמחייבת הטלת ענישה כואבת, במיוחד שעה שעסקינן במספר אירועים, באי הבעת חרטה או אמפטיה כלפי המתלוננת, ובקביעת שירות המבחן כי הסיכוי להישנות עבירות דומות הוא גבוה, כדי להצדיק את התוצאה אליה הגיע ביהמ"ש קמא ואף תוצאה חמורה יותר. זו מסקנתנו לאחר שנתנו את דעתנו לכלל הנסיבות לקולא, לרבות היעדרו של עבר פלילי ולכך שדרכי המערער והמתלוננת נפרדו.

מכל האמור לעיל, אנו מורים בזאת על דחיית הערעור על שני ראשיו.

המערער יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו בעבודות שירות בתאריך 6/4/2025 בשעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות, יחידת ברקאי, מתחם מגידו.

המערער מוזהר כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים המצריכים התייצבות רציפה ועל פי הנחיות החוק והממונה, וכי כל חריגה מכללים אלו, יש בה כדי להביא להפסקת ריצוי עונשו בדרך זו ונשיאת יתרת העונש במאסר בפועל.

המזכירות תמציא פסק דין זה לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, כ"ט טבת תשפ"ה, 29 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.

ניצן סילמן, שופט

מאזן דאוד, שופט

אברהים בולוס, שופט
[אב"ד]